

2- Hazret-i İdris ve İsa aleyhimesselemin tabaka-i hayatlarıdır

Üçüncü Tabaka-i Hayat: Hazret-i İdris ve İsa aleyhimesselemin tabaka-i hayatlarıdır ki beşeriyet levazimatından tecerrüd ile melek hayatı gibi bir hayata girerek nurani bir letafet kesbeder. Âdeta beden-i misalî letafetinde ve cesed-i necmî nuraniyetinde olan cism-i dünyevîleriyle semavatta bulunurlar.

Âhir zamanda Hazret-i İsa aleyhisselâm gelecek, şeriat-ı Muhammediye (asm) ile amel edecek mealindeki hadîsin sırrı şudur ki: Âhir zamanda felsefe-i tabiiyenin verdiği cereyan-ı küfrîye ve inkâr-ı uluhiyete karşı İsevîlik dini tasaffi ederek ve hurafattan tecerrüd edip İslâmiyet'e inkılab edeceği bir sırada, nasıl ki İsevîlik şahs-ı manevîsi, vahy-i semavî kılıncıyla o müthiş dinsizliğin şahs-ı manevîsini öldürür; öyle de Hazret-i İsa aleyhisselâm, İsevîlik şahs-ı manevîsini temsil ederek, dinsizliğin şahs-ı manevîsini temsil eden Deccal'ı öldürür yani inkâr-ı uluhiyet fikrini öldürecek.

“Üçüncü Tabaka-i Hayat: Hazret-i İdris ve İsa aleyhimesselemin tabaka-i hayatlarıdır ki beşeriyet levazimatından tecerrüd ile melek hayatı gibi bir hayata girerek nurani bir letafet kesbeder.”

Üçüncü tabaka hayat, Hazret-i İdris ve Hazret-i İsa'ya ait olan hayat mertebesidir. Bu mertebenin en temel özelliği, artık yeme, içme, uyuma gibi insan olmanın zorunlu ihtiyaçlarından tamamen sıyrılmış olmalarıdır. Bu sıyrılmaya sayesinde onlar, meleklerinkine benzer bir hayat yaşamaya başlarlar. Bu hayat, maddî ağırlıklardan kurtulmuş, nurani bir latiflik kazanmış bir mahiyettedir.

“Âdeta beden-i misalî letafetinde ve cesed-i necmî nuraniyetinde olan cism-i dünyevîleriyle semavatta bulunurlar.”

“Âdeta beden-i misalî letafetinde.”

Bu ifade, üçüncü tabaka hayattaki varlıkların cisimlerinin, bizim bildiğimiz ağır ve kalın maddeden olmadığını anlatır. Onların cisimleri, âdeta misalî bedeninin inceliğine ve hafifliğine sahiptir. Misalî beden, rüyada gördüğümüz ve elimizi uzattığımızda bir şeyleri tutabiliyormuş gibi hissettiğimiz, fakat gerçekte maddenin bütün ağırlığını taşımayan o latif bedendir. İşte buradaki cisim, o inceliktedir.

“Aynadaki suret misalidir.” Aynaya baktığımızda orada bir suret görürüz. Bu suret, bize aittir, bizim şeklimizi gösterir fakat o suret ne ağırlığı olan bir cisimdir ne de elle tutulabilir. O sadece bir görüntü, bir yansımadır, fakat yine de bizimle tam bir benzerlik gösterir. Üçüncü tabaka hayattaki cisimler de aynadaki suret gibidir: gerçek bir cisme sahiptirler fakat bu cisim, ağırlıktan, yoğunluktan ve maddî sınırlamalardan arınmış, latif bir mahiyettedir.

“ve cesed-i necmî nuraniyetinde”

Bu ifade, aynı cismin bir başka özelliğini daha ortaya koyar. Yıldızlar nuranî bir ışıkla parlak. İşte üçüncü tabaka ehlinin cisimleri de bu yıldızların nuraniyetine, yani o ışık dolu ve parlak mahiyete sahiptir. Onlar karanlık ve yoğun maddeden değil, nurani bir mahiyetle var olurlar.

“cism-i dünyevîleriyle semavatta bulunurlar.”

Bu cümle, üçüncü tabaka hayatın en dikkat çekici özelliklerinden birini ifade eder. Hazret-i İdris ve Hazret-i İsa aleyhimesselem, tamamen maddeden arınmış soyut varlıklar değildir. Onların hâlâ “cism-i dünyevî” yani dünyevî bir cismi vardır. Bu cisim, bizim ağır ve kesif bedenlerimiz gibi olmakla birlikte, daha önce açıklandığı üzere beden-i misalî letafetinde ve cesed-i necmî nuraniyetinde bir özelliğe sahiptir.

Yani onlar dünyevî bir cisim taşırlar ama bu cisim, bizimkine göre çok daha latif, hafif ve nuranîdir. İşte bu özel cisimleriyle birlikte onlar, yeryüzünde değil, “semavatta” bulunurlar. Bu, onların yaşadığı mekânın artık bizim bildiğimiz dünya olmadığını gösterir.

Yani ne tamamen ruhtur ne de dünyaya hapsedilmiş ağır bir bedendedirler. Bu hâl, onların üçüncü tabaka hayatının bir gereğidir.

Kur’ân-ı Kerîm’de Hz. İsa’nın **(a.s.) semaya yükseltildiği şöyle anlatılır.**

بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

Fakat Allah onu kendisine yükseltmiştir. Allah, aziz (daima üstün)dir, hikmet sahibidir. Nisâ Sûresi(4) 158. Ayet

Miraç gecesinde Peygamber Efendimiz (asm), ikinci semaya yükseldiğinde orada Hz. Yahya ve Hz. İsa (a.s.) ile karşılaşmıştır. Cebrâil (a.s.), onları tanıtarak selam vermesini söylemiştir. Selamlaşmanın ardından Hz. Yahya ve Hz. İsa, Efendimiz'e "Hoş geldin, safa geldin sâlih peygamber, sâlih kardeş" diyerek onu en güzel şekilde karşılamışlardır.

Kur'ân-ı Kerîm'de Hz. İdris'in (a.s.) yüce bir mekâna yükseltildiği haber verilmektedir.

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِدْرِسَ ۚ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۚ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

“(Ey Muhammed)! Kitapta İdris’e dair söylediklerimizi de an. Çünkü o, dosdoğru bir peygamberdi, Onu yüce bir yere yükselttik.” (Meryem, 19/56-57)

Bu yüce mekândan maksat, Allah’a yakın bir mertebe, cennet veya dördüncü kat sema olarak anlaşılmıştır. Nitekim Mîrâc hadisinde, Peygamber Efendimiz (asm) dördüncü kat semada Hz. İdris ile karşılaşmış ve ondan “Merhabâ sâlih kardeş, sâlih peygamber” iltifatını işitmiştir.

Mevlânâ (k.s) da Hz. İdris (a.s.) ve Hz. İsa'nın (a.s.), fevkalâde riyâzat ve mücâhede ile neredeyse yemez, içmez hâle gelerek melekler gibi olduklarını, bu sebeple göğe kaldırıldıklarını anlatır. Onların sabır, şükür ve riyâzatla ruhlarının kemâle ermesi neticesinde letâfet kazanıp semaya yükseltilmesi, insanın da nefis tezkiyesi ve kalb tasfiyesi ile ulvî makamlara ulaşabileceğini gösteren bir delildir.

“Âhir zamanda Hazret-i İsa aleyhisselâm gelecek, şariat-ı Muhammediye (asm) ile amel edecek mealindeki hadîsin sırrı şudur ki:”

حَدَّثَنَا الزُّهْرِيُّ، قَالَ أَخْبَرَنِي سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ، سَمِعَ أَبَا هُرَيْرَةَ -
رضى الله عنه - عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لَا تَقُومُ
السَّاعَةُ حَتَّى يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا مُقْسِطًا، فَيَكْسِرَ الصَّلِيبَ،

وَيَقْتُلُ الْخَنَزِيرَ، وَيَضَعُ الْجَزِيَّةَ، وَيَفِيضَ الْمَالُ حَتَّى لَا يَقْبَلَهُ أَحَدٌ

Ez-Zuhrî tahdîs edip şöyle dedi: Bana Saîd ibnu'l-Müseyyeb haber verip şöyle dedi: Ebû Hureyre (radiyallahü anh) **Rasûlüllah** (sallallahü aleyhi ve sellem)'tan şöyle buyurduğunu işitti:

“Meryem oğlu İsâ sizin içinize, hükmünde âdil bir hâkim olarak inmedikçe, salibi kırmadıkça, domuzu öldürmedikçe, cizye vergisini kaldırmadıkça ve mal hiçbir kimse kabul etmeyecek derecede dolup taşincaya kadar kıyâmet kopmaz”.

Hadis Kaynağı: Buhari, Mezâlim: 31; Büyû': 102; Müslim, İmân: 242, 343; İbni Mâce, Fiten: 33.

Peygamber Efendimiz'in hadislerinde bildirdiğine göre, dünyanın son zamanlarında Hazret-i İsa gökten inecek ve artık kendi getirdiği şeriatla değil, Muhammedî şeriatla amel edecektir.

“Âhir zamanda felsefe-i tabiiyenin verdiği cereyan-ı küfrîye ve inkâr-ı uluhiyete karşı”

Bu cümle, âhir zamanda ortaya çıkacak olan büyük bir manevî tehlikenin mahiyetini gösterir. “Felsefe-i tabiiye” ifadesi, tabiat felsefesi anlamına gelir. Bu felsefe, her şeyi yalnızca tabiat kanunlarıyla açıklamaya çalışan, olayların arkasında bir yaratıcının varlığını kabul etmeyen bir düşünce sistemidir.

“Cereyan-ı küfrîye” ifadesi, bu felsefenin ortaya çıkaracağı küfür akımını anlatır. Bu akım, sadece bir fikir olarak kalmaz, aynı zamanda toplumlara yayılan, insanların inançlarını sarsan güçlü bir dalga haline gelir.

“İnkâr-ı uluhiyet” ise doğrudan Allah'ın varlığını ve uluhiyetini inkâr etmek demektir. Yani bu felsefe, sadece bazı dinî hükümleri reddetmekle kalmaz, en temelde Allah'ı inkâr eden bir karaktere sahiptir.

“İsevîlik dini tasaffi ederek ve hurafattan tecerrüd edip İslâmiyet'e inkılab edeceği bir sırada,”

Bu cümle, âhir zamanda Hıristiyanlığın geçireceği köklü dönüşümü anlatmaktadır. “Tasaffi ederek” ifadesi, İsevîlik dininin arınacağını, aslına döneceğini, üzerine sonradan eklenmiş yabancı unsurlardan temizleneceğini gösterir.

“Hurafattan tecerrüd etmek” ise, daha özel bir arınmayı ifade eder. Hurafeler, dine sonradan girmiş, aslı olmayan batıl inanç ve uygulamalardır. Teslis inancı, aslında Hz. İsa’nın getirdiği tevhid dinine sonradan eklenmiş en büyük hurafelerden biridir. İşte Hıristiyanlık, bu tür hurafelerden tamamen sıyrılacaktır.

“İslâmiyet’e inkılab edeceği” ifadesi, bu dönüşümün en kritik noktasıdır. Buradaki “inkılab”, köklü bir değişim, bir dönüşüm demektir. Hıristiyanlar, içinde buldukları teslis inancını terk edip, asıl dinleri olan tevhid akidesine döneceklerdir.

Âhir zamanda Hıristiyanlar, bu tahrihin farkına varacak, Hz. İsa’nın gerçek tevhid mesajına döneceklerdir. Bu dönüş, onları doğrudan İslâm dairesine sokacaktır. Zira İslâm, tevhidden ibarettir.

Hz. Muhammed’i (s.a.v)’i kabul etmekle, İslâm ümmetinin bir parçası haline geleceklerdir. Bu sayede, âhir zamanda Müslümanlar ile gerçek Hıristiyanlar arasında dinî bir birlik ve beraberlik oluşacaktır. Artık aralarında “Hz. İsa Allah’ın oğludur” gibi bir inanç kalmayacak; hepsi “Lâ ilâhe illallah, Muhammedü’r-Resûlullah” diyeceklerdir.

“nasıl ki İsevîlik şahs-ı manevîsi, vahy-i semavî kılıncıyla o müthiş dinsizliğin şahs-ı manevîsini öldürür;”

Bu cümlede iki manevî şahsiyet karşı karşıya getirilmektedir. Birincisi “İsevîlik şahs-ı manevîsi”dir. Bu ifade, Hıristiyanlığın aslına dönmüş, hurafelerden arınmış, hakiki tevhid dinini temsil eden manevî varlığı yani ruhunu ifade eder. İkincisi ise “o müthiş dinsizliğin şahs-ı manevîsi”dir. Bu da tabiat felsefesinin ortaya çıkardığı küfür ve inkâr akımının arkasındaki manevî gücü, yani o dinsizlik cereyanının ruhunu temsil eder.

Bu iki manevî şahsiyet arasında büyük bir mücadele olacaktır. İsevîlik şahs-ı manevîsi, elindeki silahı “vahy-i semavî kılıncı”dır. Kur’an’ın ortak tevhid mesajı, bu kılıcın keskin yüzünü oluşturur. İşte bu ilahî hakikat kılıncıyla, o müthiş dinsizliğin şahs-ı manevîsini öldürecek, yani onu tesirsiz hâle getirecektir. Bu, fikrin fikirle, hakikatin batılla mücadelesidir ve hakikatin zaferidir.

“öyle de Hazret-i İsa aleyhisselâm, İsevîlik şahs-ı manevîsini temsil ederek, dinsizliğin şahs-ı manevîsini temsil eden Deccal’ı öldürür”

Bu cümle, yukarıda anlatılan manevî mücadelenin somut ve filî bir tezahürü olarak ikinci bir safhayı gösterir. Bu safhada, artık soyut manevî şahsiyetler değil, bizzat şahıslar karşı

karşıya gelmektedir.

Hazret-i İsa aleyhisselâm, bizzat kendisi gelerek, tüm arınmış Hıristiyanlığın ruhunu yani “İsevîlik şahs-ı manevîsini” temsil edecektir. O, bu manevî şahsiyetin canlı bir örneği, onun fiilî temsilcisi olacaktır. Karşısında ise, o büyük dinsizlik cereyanının ruhunu temsil eden “Deccal” vardır. Deccal, o müthiş inkâr akımının şahsında vücut bulmuş halidir.

Hazret-i İsa, işte bu Deccal’ı öldürecektir. Hazret-i İsa, Deccal’ın bedenini öldürmekle birlikte, aslında onun temsil ettiği düşünceyi, yani inkâr-ı uluhiyet fikrini de öldürmüş olacaktır. Bu sebeple Deccal’ın ölümü, o müthiş dinsizlik cereyanının manevî ölümü anlamına gelir.

İki cümle birlikte değerlendirildiğinde ortaya şu tablo çıkar: Önce hak dinin manevî şahsiyeti, vahiy kılıncıyla dinsizliğin manevî şahsiyetini fikir düzleminde öldürür. Ardından bu zaferin fiilî bir tezahürü olarak Hz. İsa gelir ve Deccal’ı bizzat öldürerek, inkâr fikrinin yeryüzündeki temsilcisini de ortadan kaldırır.